

Вже підходить до нас Вербна Неділя, наближується Страсна Седмиця перед Пасхою. Вірні Харківської єпархії УПЦ Київського Патріархату задають запитання щодо своїх мірківань про основне призначення Великого посту, звіряються з еталонами його дотримання, прагнуть зрозуміти: чи правильною дорогою йшли вони ці тижні?

Поради публікуються кліриками УПЦ КП в Харкові, за безпосередньої участі представників Харківської єпархії УПЦ Київського Патріархату та громади Покрова Песвятої Богородиці міста Харкова. За всіма роз'ясненнями можна звертатися за координатами, [вказаними у контактах сайту](#) та за формою [зворотнього зв'язку](#) на нашому православному сайті.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі у Христі браття і сестри! Це природно і навіть дуже добре, що багато хто звіряється із своєю совістю, чи вірно він йшов шляхом Великого посту. Бо совість наша - це «голос Божий в душі людини», як говорили святі отці Церкви. І природно, що кожна людина хоче на якомусь етапі зрозуміти, чи правильною є її дорога в цьому змаганні із собою, чи до спасительного світла маяку пливе душа крізь житейське море, чи блукає в спалахах оманливих блискавок.

І ось тут одним із великих орієнтирів для кожного віруючого Православного християнина, і для вірного УПЦ Київського Патріархату в Харкові, природно, теж - є чітке запитання до себе: «чи вчився прощати у Великому пості?». Так, саме можемо поставити питання не у вигляді «Чи навчився...», а хоча б «Чи вчився...», чи прикладав зусилля? - для свого духовного вдосконалення у цьому нелегкому духовному двобої із своєю гордістю. Бо чи переміг - один Господь знає, це не наша справа - роздавати нагороди, а Божа.

А чому таке значення надаємо саме цьому запитанню? Бо коли ми не прощатимемо ближнім провин їхніх - то і Господь нам не простить провин наших (Мф. 18. 21–35). Адже там і читаємо, що Христос заповів нам прощати гріхи ближнього не сім разів, а «сімдесят раз по сім». Отже, фраза ця дуже символічна: «Хто має вуха - нехай слухає».

Адже ми, вірні УПЦ КП в Харкові, чада Харківської єпархії УПЦ Київського Патріархату, діти Святої Православної Церкви, готуємося заспівати у Світлій седмиці «Воскресіння День, і просвітімось торжеством, і промовмо, браття, і тим, що ненавидящим нас простимо заради Воскресіння, і так заголосимо: Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував». Тобто, не навчившись прощати іншим - станемо неправдомовцями і не будемо достойними повної міри радощів святкування Світлого Христового Воскресіння.

Наступним, також безумовно важливим критерієм, є наше бажання вдосконалення, наша любов до Бога, наше прагнення Бога, хотіння жити Його заповідями, усвідомлення необхідності всього цього для нашої слабкої людської природи. Адже хто ми без Бога? І що є в нашому житті ціннішим за любов і ласку Божу? Спогляньмо.

Люди - вони приходять і відходять, змінюють свою думку про нас, помиляються і поранюють своїх ближніх, хоч ті і люблять їх. Людина - це всі ми, ми підвладні гріхові, ми слабкі у випробуваннях, ми недостойні в поступках. Бо ми люди - і без Бога ми слабкі.

Багатство, слава, статки - вони лише бувають випробуванням для людини, вони провокують зміни в людині, вони викривають найпотаємніші темні сторони людської душі, неосвітлені куточки людського серця. Але коли відходить багатство, статки і слава - то людина, що не має в серці Бога, залишається всередині пустою і не бачить змісту життя.

І тоді на шпальтах газет постають страшні і сумні історії про людей, що закінчують своє життя з власної волі на коліях метро, на асфальті поряд із багатоповхівками, наодинці із своєю зброєю, в калюжах власної крові із своїх вен, в ліжках та лікарнях після передозування наркотиками, таблетками і ще про багато неприємних і нелогічних завершень дорогоцінного людського життя. А все чому? Бо в душах часто буває пустота, там немає Бога.

Дуже часто немає в наш скрутний час у людей Друга, Порадника, Провідника крізь буремне житейське море. Ми самі інколи власноручно відхиляємо допомогу Того, Хто ніколи нас не покине, Того, Хто завжди нам дає пораду через Євангеліє, Хто дає нам мудрість через Приповіді Соломонові, Хто дає нам приклад життя через Свої притчі та послання апостольські.

Він посилає до нас своїх ангелів, щоб охороняли нас. Він наповнює наше життя змістом, Він дає нам радість буття і потіху в смуткові. Він дає нам можливість споглядати прекрасний світ, створений премудро і увінчаний нами. І Він хоче від нас лише одного - бути з Ним у вічній радості, зректися огненних мук. А ми самі вперто опираємося, розуміючи свою неправоту і однією лише нашою гординею керуємося ледь не все наше життя.

І впустити в своє серце Бога не хочемо саме тому, що тоді потрібно буде поступитися гордошам, самолюбству, самозакоханості. І потрібно буде визнати свої помилки перед собою самим. А як це буває важко... Але на те і Великий піст.

І ще однією ознакою, чи даремно пройшов для нас Великий піст, має нам стати відчуття того, що ми сповнили своє серце християнською любов'ю. Любов'ю до Бога, любов'ю до ближнього, любов'ю до світу. Адже це саме те почуття, що дає нам силу прощати, силу не помічати чужих провин і недоліків, силу творити добро безкорисно, силу думати і чинити чисто, силу усміхатися, навіть коли нам нелегко на душі.

Адже любов до ближнього - це коли ми тішимося і насолоджуємося не своїми вчинками, а користю ближньому від них. Любов до ближнього - це коли ми розуміємо ближнього, ставимо себе на його місце і поступаємо так, як ми б хотіли, щоб поступили з нами. Любов до ближнього - це відчуття потреби допомогти, і не лише матеріально - але й добрим словом, розрадою, усмішкою, підтримкою.

Витратимо хвилинку - подзвонимо старим батькам. Витратимо ще хвилинку - поцікавимося, як справи у давніх друзів. Витратимо ще кілька миттєвостей - переконаємося, що у наших знайомих все гаразд. А взамін тих хвилин Господь нам пропонує вічність, життя нескінченне у райському блаженстві разом із усіма праведниками - хіба наше життя того не варто?

Хіба більше для нас важливо проглядання беззмістовних телепередач і нескінченні походи по магазинах, обговорення проблем світу, які ми не можемо ані повністю усвідомити, ані змінити, чи неперервні закулісні балачки про недоліки і життєві обставини ближніх? Адже це все час, а втрату часу ми не можемо ані повернути, ані компенсувати - життя проходить безповоротно. І лише ми самі регулюємо те, чим воно наповнене.

Дорогі у Христі браття і сестри, вірні Святої Православної церкви, духовні чада Харківської єпархії УПЦ Київського Патріархату - УПЦ КП в Харкові! Не занедбуйте ці швидкоплинні дні до Святої Пасхи. Користуйтеся часом, даним нам Богом у Великому пості та у Страсній седмиці, для покайних сліз, щоб омити свою душу від гріхів. Намагаймося пробудити таки у собі розчулення за наші гріхи, потребу Святої Сповіді, Святого Причастя. Щоб достойно нам увійти у Свято Свят - Пасху Христову. І не почути докору за за недостойний вигляд на святковому дійстві, а сповнитися радості і відчути повноту цього величного Свята.

Слава навіки Богові.